

## Chương 33

### Tu luyện mi thuật, quyến rũ Sở Dật Đình (tiểu tu 1)

**T**ô Hồng Tụ không hề để ý đến Vệ Thập Nhị nữa, lên xe ôm bài vị của Tô phu nhân xuống.

Tuy nói đây cũng không phải là mẹ ruột của nàng, nhưng không biết có phải bởi vì nàng chiếm cứ thân thể của Tô Hồng Tụ không, mỗi nửa đêm nằm mộng, đều thấy một nữ nhân từ ái ôn nhu xuất hiện trước mắt nàng, sờ lên tóc nàng, cười dịu dàng mà gọi nàng Tụ nhi.

Nữ nhân đáng thương này, khi còn sống bị cha Thừa tướng lật lọng, thấy sắc quên nghĩa, dốc hết tài sản giúp Tô Phúc đả thông các nơi quan hệ trong Kinh thành, vẫn cứ một mình dùng sức trợ giúp Tô Phúc leo lên vị trí Thừa tướng, không ngờ Tô Phúc vừa leo lên vị trí Thừa tướng, thì liên tiếp cưới hơn mười nữ nhân của quan viên quan trọng trong triều, quên hết sạch thề non hẹn biển lúc trước.

Khó khăn lắm, Tô phu nhân quên được tổn thương mà Tô Phúc mang đến, toàn tâm toàn ý, dốc hết tâm lực bồi dưỡng Vệ Thập Nhị, hy vọng trong tương lai Vệ Thập Nhị có thể bảo vệ, chiếu cố tốt cho nữ nhi của mình, không ngờ lại nuôi ra một đầu bạch nhãn lang, nàng mới vừa tắt thở, hạ táng không bao lâu, Vệ Thập Nhị đã phản bội nữ nhân của nàng, theo Tô Hồng Mai có gia thế bối cảnh càng thêm hùng hậu, càng có thể mang đến cho hắn tiền đồ xán lạn.

Tô phu nhân buồn bã tăm tối khi còn sống, tất cả đều bị những nam nhân vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói này làm hại.

Không riêng gì Tô phu nhân, Tô Hồng Tụ mềm yếu nhu nhược lúc trước không phải cũng như thế sao?

Nếu không phải liên tiếp bị Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên vứt bỏ, hoàn toàn mất đi dũng khí sống tiếp, Tô Hồng Tụ vốn sẽ không tự sát.

Người chết đã chết rồi, nếu bây giờ nàng đã thay thế Tô Hồng Tụ, nhất định sẽ phải đi hết cuộc sống sau này của nàng ấy, nàng tuyệt đối không cho phép mình giống như Tô Hồng Tụ lúc trước, mặc cho những nam nhân lòng lang dạ sói này tùy ý chà đạp!

Vệ Thập Nhị ở bên cạnh lạnh lùng nhìn Tô Hồng Tụ, chân mày xinh đẹp này, tròng mắt lạnh nhạt này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, mỗi lần hắn đều liếc mắt nhìn vài lần, cảm giác trong lòng mình đau đớn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vệ Thập Nhị không hiểu, hắn cũng không phải mới biết Tô Hồng Tụ ngày hôm nay, hắn đã ở bên cạnh Tô Hồng Tụ quá lâu, lâu đến hắn vẫn cho rằng mình không có cảm giác với Tô Hồng Tụ, mặc kệ Tô Hồng Tụ sống hay chết, quỳ gối bên chân hắn đau khổ cầu khẩn hay kể từ đó thề không đội trời chung với hắn, hắn cũng không có chút xiu xúc động nào.

Nhưng mà, kể từ vài ngày trước khi hắn gặp lại Tô Hồng Tụ một lần nữa ở phủ Thừa tướng, khi hắn nhìn thấy, Tô Hồng Tụ dùng ánh mắt chán ghét, hoàn toàn xem như người xa lạ nhìn hắn, hắn lại phát hiện, bản thân vốn không phải một chút cũng không quan tâm.

Vệ Thập Nhị hoảng hốt trong chốc lát, mày kiếm của hắn khẽ nhíu, quá khứ tốt đẹp lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn, nhưng mà hắn lại hết sức bối rối mà phát hiện, hắn phân không rõ tốt đẹp này là mộng hay là sự thật.

Ở nơi sâu nhất trong trí nhớ của hắn, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược như hình với bóng đi theo sau lưng hắn.

Bóng dáng kia có khi dí dỏm, có lúc e lệ, có khi vui mừng, có lúc đau thương.

Tính tình Vệ Thập Nhị lạnh nhạt, ở trong cuộc đời hắn, hắn chưa bao giờ để bất kỳ kẻ nào dừng lại trong lòng hắn.

Cho dù là Tô Hồng Mai, Thanh Ngọc, hay là Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà, ngay vừa rồi, khi hắn nhìn không chớp mắt nụ cười lạnh nhạt trên mặt Tô Hồng Tụ, hắn lại kinh ngạc phát hiện, bóng dáng này lại một lần nữa hiện ra trước mắt hắn.

Nó giống như biến thành vật còn sống, duyên dáng thướt tha, lung lay sinh động, dần dần chùng lên bài vị Tô Hồng Tụ ôm trên người, cùng nàng biến thành một người.

Tròng mắt Vệ Thập Nhị thâm thúy, nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt.

Hắn không biết vì sao mình lại có một đoạn ký ức khó hiểu như vậy, vốn không thuộc về trí nhớ của mình, nhưng mà, có điều hắn lại nhớ rất rõ ràng, đó chính là, bóng dáng kia tuyệt đối không phải Tô Hồng Tụ.

Không giống, tướng mạo của các nàng, bóng lưng, giọng nói tất cả đều không giống.

Vệ Thập Nhị cười tự giễu, hắn đây là điên rồi phải không, đây vốn chẳng phải thật, chỉ là một ảo ảnh.

Mười mấy năm qua, không biết hắn đã bỏ ra bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu mới đạt được quyền lực và địa vị như hôm nay, hắn tuyệt đối không có khả năng chỉ bởi vì một bóng hình mà dao động, hối hận quyết định ban đầu của mình.

“Chuyện năm đó, đúng là ta không đúng, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ trả lại ân tình của ngươi, còn có của Tô phu nhân.”

Vệ Thập Nhị hạ thấp giọng nói, ánh mắt của hắn đã khôi phục trong sáng, quanh thân cũng không còn lạnh thấu xương rét căm căm như vừa rồi.

“Không cần, từ nay chúng ta lộ quy lộ, kiêu quy kiêu<sup>1</sup>, nghĩ không ra còn có lý do gì để gặp lại Tướng quân.”

Tô Hồng Tụ hơi hợt nói, khi nàng đang nói thì mặt đầy vẻ khinh thường, một cái liếc mắt cũng không liếc về phía Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị nhíu nhíu mày, hắn phát hiện Tô Hồng Tụ quả thật có tiềm chất khơi dậy lửa giận của hắn, hắn đã không nhớ được mình có bao nhiêu năm chưa từng nổi giận, tối thiểu chưa từng nổi giận trước mặt người khác, nhưng mà, mỗi lần gặp mặt Tô Hồng Tụ, lửa giận lại đảo loạn trong ngực hắn, lập tức như kim đâm nhất thời như lửa cháy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bộc phát.

Bởi vì giọng nói băng quơ của Tô Hồng Tụ, bởi vì thái độ không thèm quan tâm của nàng, có lẽ, cũng bởi vì ở trong cặp mắt to quuyền rũ của nàng, không còn có bóng dáng của Vệ Thập Nhị hắn.

“Gặp hay không gặp không phải do ngươi. Người đâu, canh giữ cửa cho ta, không có lệnh của ta, không cho phép để mặc cho người phương nào đi vào, còn nữa, nếu nàng ta ra cửa, các ngươi lập tức theo nàng ta, thông báo hành tung của nàng ta lại cho ta.”

Vệ Thập Nhị nói qua, bỏ lại những lời này rồi phóng người lên lưng ngựa, không ai chú ý tới khóe môi của hắn vẫn giữ nụ cười như có như không, cười có thâm ý, giống như đang mong đợi cái gì, chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, Tô Hồng Tụ giận tím mặt, oán hận nói sau lưng Vệ Thập Nhị: “Vệ Thập Nhị! Ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, lật lọng phản lời, nói không giữ lời! Rõ ràng chính miệng ngươi nói, sẽ giao biệt viện này lại cho ta!”

Rốt cuộc, cũng đến lượt nàng bị hắn chọc giận, cũng đến lượt nàng trong lòng không thuận, tức giận lần đầu tiên.

Nụ cười trên mặt Vệ Thập Nhị sâu hơn, phó tướng hộ vệ bên cạnh hắn không có ai không lộ vẻ mặt kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn thẳng hắn. Đây vẫn là lần đầu tiên, Vệ Tướng quân cười đến thoải mái như vậy, vui thích trong tiếng cười vô hạn. Nheo lại tròng mắt đen, tràn đầy vui vẻ và thoải mái.

“Ta nói sẽ tặng biệt viện này lại cho ngươi, nhưng mà, ngươi có biết không? Chu vi trăm dặm này đều là lãnh địa của ta, ta thích xếp ngươi vào đâu, thì sẽ xếp vào đó. Có bản lĩnh, ngươi đi bẩm báo Thánh thượng, để người thu mảnh đất này về.”

“Ngươi... Được, Vệ Thập Nhị, ngươi chờ xem!”

Không phải khiến Chu đế thu hồi lãnh địa của Vệ Thập Nhị sao? Chuyện này có khó khăn gì? Nếu thật sự để cho nàng gặp được Hoàng đế Đại Chu, nàng chỉ khẽ xuất ra chút mị thuật với hắn, không tin hắn không nói gì nghe nấy với nàng, cúi đầu nghe theo!

Nhớ tới Hồ Cửu ca đã từng nói, trong cuộc sống vốn không có nam nhân nào có thể ngăn cản mị thuật điên đảo chúng sinh của Hồ tộc, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi kỳ quái.

Thật sự có đúng như vậy sao? Nhưng mà, Vệ Thập Nhị, bao gồm cả Sở Dật Đình đáng ghét đó, giống như không chịu ảnh hưởng mị thuật của nàng.

Nếu bọn họ thật sự trúng mị thuật của nàng, nên cúi đầu nghe theo nàng, nói gì nghe nấy, nhưng mà, đáng vẻ hiện tại này, một ít nàng cũng không nhìn ra trong bọn họ có ai thần hồn điên đảo vì nàng.

Sở Dật Đình thì ngay cả tô mì cũng không chịu tặng nàng, còn có Vệ Thập Nhị đáng ghét này, hoàn toàn không nghe lời nàng dù chỉ một điểm, đưa nàng phòng ốc còn kèm theo vài chục cọc gỗ, nguyên một đám hung thần ác sát chặn ở cửa ra vào của nàng, từ nay về sau còn có ai dám tới cửa?

Chẳng lẽ thật sự giống như Hồ Cửu ca từng nói, khi Hồ tộc mới nhập vào thân thể con người, mị thuật sẽ hơi giảm bớt, nếu không siêng năng tu luyện, mị thuật sẽ dần biến mất?

Như vậy làm sao cho phải? Nàng đã đồng ý với chủ nhân của thân thể này, sẽ báo thù vì nàng ấy, nếu ngay cả chỗ dựa duy nhất là mị thuật cũng biến mất, vậy nàng chỉ có thể chờ huyết chú phát tác, trời giáng ngũ lôi, thần hồn đều bị tiêu diệt rồi.

Trong lòng Tô Hồng Tụ càng không yên, hơi bất an, thấy nàng đột nhiên không nói thêm gì nữa, Vệ Thập Nhị quay đầu đi, trông mắt đen thâm thúy nhìn nàng.

Nàng thật đẹp, cho dù là tức giận, là cười, là trầm mặc, cho dù trên mặt không hề có cảm xúc gì, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn người khác, đều đẹp kinh người, có ý vô ý tản ra quyến rũ và quyến rũ người thường hoàn toàn khó có thể ngăn cản ra ngoài.

Để một mình nàng lưu lại nơi núi hoang đồng vắng nguy cơ bốn phía, lỡ như gặp người xấu thì làm sao?

Cho dù nàng đi đâu, đều phải có người đi theo.

“Đi, chúng ta hồi kinh!”

Không biết qua bao lâu, Vệ Thập Nhị cuối cùng thu hồi tầm mắt, ra lệnh một tiếng, mang theo hơn một trăm tên thuộc hạ của hắn đi mất.

Tô Hồng Tụ vốn không biết Vệ Thập Nhị đi lúc nào, đầy trong đầu nàng đều là suy nghĩ, chẳng lẽ mị thuật của nàng thật sự mất hiệu lực?

Kể từ khi nàng hóa thân thành người đến nay, còn chưa từng gặp phiến nào.

Mặc dù thỉnh thoảng có người hơi đáng ghét lắc lư trước mặt nàng, ví dụ như Vệ Thập Nhị đã từng phản bội nàng, hiện giờ giả mù sa mưa muốn trả lại ân tình cho nàng, hay Tô Hồng Mai vênh váo tự đắc, suốt ngày ăn mặc như hoa không tước, nhưng mà, những thứ đó đều là tình cảm của chủ nhân thân thể này, chỉ cần Tô Hồng Tụ không thấy những người này, nàng ngay cả một lần cũng sẽ không nghĩ đến bọn họ.

Ghi chú:

1. Lộ quy lộ, kiêu quy kiêu: đường trả về đường, cầu trả về cầu = đường ai nấy đi.